

GYÓRY DEZSŐ:

KALAND A MÁLNÁSBAN

Egy szót sem tudnál az én nyelvemen,
én meg egy szót sem tudnék a tiéden,
ülnénk a vörösfenyő-törzseken,
hol málna érik vad, erdei réten,

málna, amelynek évek tizedét
álmodta át a sötétben a magja,
és várta, míg a fenyves tetejét
favágó-balta fölüle lekapja,

akkor oszt, usgyé, neki a növésnek,
egy pár derűs év jut csak itt bokornak,
amíg a sarj-fák újra összeérnek
s önzón uralgó erdővé hajolnak,

egy pár derűs év, kis virág, piros szem,
hullott mag, s újra földberejtett várás:
ez a bokor-sors, nincs kivétel egy sem,
hős málna-élet, ősharc, ősi áldás.

Hát ez az érzés érne itt. Te s én
a gyantás szagú irtvány oldalán
ijedt-nevetve az egymás szemén
valami szépet kutatnánk, talán

a szónál jobbat, a beszédnél többet,
ami nem álnok, ami nem hiú,
politikánál, pénznél örökebbet,
te szelid szláv lány, én magyar fiú,

tán szülőföldünk titkos szellemét,
a hegyi szellőt, mely hajadra szállna,
Te biztonságod, én a szád ízét,
a szádét, amely olyan mint a málna.

S málna-éréskor, fenyőtörzseken
rabúlejtene az élet, az éden.
...Csak pár szót tudnál az én nyelvemen,
s én is csak szót tudnék a tiéden.

EMLÉKEZÉS A GOMBASZÖGI TÁBORRA

— A Sarlós-mozgalom a palócföldön
bontott szárnyat —

*Mikor lilium lobogónkról
ajkát az alkony felemelte,
s már csak a Fennsik homlokára
csokolt színt a vén naplemente,*

*s pislákoló tábortűz-lángnál
takarodónkat kéz a kézbe
eldúdolták a fiúk, s lelkük
kitárták álmaik elébe,*

*s előbújtak az alvó csöndből
kiváncsian, s sorra úgy vigyázták
a legtisztább csillagsugárok
a legtisztább szándékok álmát:*

*álmuk egén megjelent szökén,
hogy célt s vágyat tovább virasszon,
búzakalász-koszorús hajjal
egy lány: a sarlós boldogasszony.*

PATAKI JÓZSEF: HEGYVIDÉKI FALUCSKA